

Đáp Ứng Các Điều Kiện

Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời bởi Derek Prince

Chủ đề về sự dư dật của Đức Chúa Trời không thể được hiểu hay lĩnh hội trừ khi được Đức Chúa Trời mặc khải. Trong những thư giảng trước đây của tôi về chủ đề này, chúng ta đã xác lập từ Kinh Thánh rằng mức độ cung ứng của Đức Chúa Trời cho dân sự Ngài là sự dư dật. Sự cung ứng này được ban cho chúng ta qua các lời hứa của Ngài. Chúng ta cũng đã xem xét các lời hứa cụ thể được tìm thấy trong Thi Thiên 34:9-10 và 84:11. Chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời sẽ không giấu chúng ta bất cứ điều gì tốt lành, miễn là chúng ta đáp ứng ba điều kiện: thứ nhất, chúng ta phải kính sợ Chúa; thứ hai, chúng ta phải tìm kiếm Chúa; và thứ ba, chúng ta phải bước đi ngay thẳng.

Tuy nhiên, chúng ta đã làm rõ khía cạnh này của sự cung ứng bằng cách chỉ ra rằng có hai cách nhìn về "sự tốt lành": tuyệt đối và tương đối. Một điều gì đó là tuyệt đối tốt nếu nó vốn là tốt lành. Điều này không thay đổi. Nhưng một điều gì đó chỉ là tương đối tốt cho chúng ta khi nó mang lại lợi ích cho chúng ta trong một hoàn cảnh cụ thể. Điều này có thể thay đổi. Sự tốt lành tương đối có thể bị ảnh hưởng bởi

nhiều yếu tố khác nhau: tính cách, động cơ, sự hiểu biết của chúng ta, thời điểm của Đức Chúa Trời, hoặc mức độ trưởng thành của chúng ta. Do đó, Đức Chúa Trời trong sự khôn ngoan của Ngài đôi khi giấu đi điều tuyệt đối tốt vì nó không tương đối tốt cho chúng ta trong hoàn cảnh cụ thể của chúng ta. Của cải có phải là tuyệt đối tốt không? Có. Khải Huyền 5:12 liệt kê bảy điều tuyệt đối tốt và đời đời thuộc về Đức Chúa Giê-xu Christ, và qua Ngài, thuộc về dân sự của Ngài: uy quyền, giàu có, khôn ngoan, uy lực, tôn trọng, vinh quang và ca ngợi. (Xem thêm 1 Sử Ký 29:12 và Phục Truyền 8:18.)

Rủ Sả hay Phước Lành

Mục đích của tôi trong thư giảng này là trình bày cách thức giải cứu của Đức Chúa Trời khỏi lời rủa sả nghèo đói. Một trong những chân lý cơ bản vĩ đại được mặc khải là trên thập tự giá đã diễn ra một sự trao đổi được Đức Chúa Trời định sẵn: Chúa Giê-xu, Con Đức Chúa Trời không tội lỗi, vâng phục, đã nhận lấy trên mình tất cả sự ác mà nhân loại đáng chịu bởi công lý thiêng liêng vì sự phản nghịch và không vâng phục của chúng ta. Đổi lại, qua đức tin, chúng ta có thể nhận được tất cả điều tốt lành mà đáng lẽ thuộc về sự vâng phục hoàn hảo của Chúa Giê-xu. Nói một cách đơn giản hơn, Chúa Giê-xu đã nhận lấy tất cả sự ác mà chúng ta đáng chịu, để chúng ta có thể nhận được tất cả điều tốt lành mà Ngài đáng được hưởng. Kinh Thánh trình bày nhiều khía cạnh khác nhau của sự trao đổi này. Ví dụ, Chúa Giê-

xu đã bị thương tích để chúng ta được chữa lành (Ê-sai 53:4-5).

Ngài đã trở nên tội lỗi với sự tội lỗi của chúng ta để chúng ta có thể trở nên công chính với sự công chính của Ngài (2 Cô-rinh-tô 5:21).

Ngài đã bị Cha từ bỏ để chúng ta được Cha chấp nhận (Ma-thi-ơ 27:46, Ê-phê-sô 1:5-6).

Ngài đã chết sự chết của chúng ta để chúng ta có thể có sự sống của Ngài (Hê-bơ-rơ 2:9, Giăng 3:16).

Tuy nhiên, trong loạt thư giảng này, chúng ta sẽ chỉ tập trung vào khía cạnh của sự hoán đổi liên quan đến những rủa sả do sự bất tuân của chúng ta—và đặc biệt là lời rủa sả nghèo đói.

Phao-lô đề cập cụ thể đến điều này trong Ga-la-ti 3:13-14:

“Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rủa sả của luật pháp khi Ngài chịu rủa sả thế cho chúng ta — vì có lời chép: “Đấng rủa thay cho kẻ bị treo trên cây gỗ” — để trong Đấng Christ Giê-xu phước lành dành cho Áp-ra-ham đến được với các dân ngoại, và bởi đức tin chúng ta nhận lãnh lời hứa về Thánh Linh.”

Hai từ được đặt ở đây trong sự tương phản rõ rệt với nhau: rủa sả và phước lành. Trên thập tự giá, sự rủa sả đến từ luật pháp bị vi phạm đã giáng trên Chúa Giê-xu. Ngài thực sự đã trở thành sự rủa sả. Bằng chứng chính là việc Ngài bị treo trên thập tự giá (trích từ Phục Truyền 21:23). Bị treo giữa trời và đất, Chúa Giê-xu đã bị treo trên cây gỗ đã trở thành thập tự giá—bị loài người khước từ và bị Đức Chúa Trời bỏ rơi, hoàn toàn bị xa cách, bị cắt đứt, cô đơn. Chúng ta có thể tóm tắt điều đó bằng một từ xấu xa, ghê tởm: bị rủa sả.

Đức Giê-xu đã trở nên lời rủa sả để chúng ta có thể nhận được sự đối nghịch: phước lành. Một trong những chủ đề của sách Ga-la-ti là, qua đức tin, chúng ta trở thành con cái của Áp-ra-ham. Là con cái của Áp-ra-ham, chúng ta có quyền hưởng phước lành của Áp-ra-ham vì một lý do chính: Đức Giê-xu đã gánh chịu lời rủa sả.

Trong mối liên hệ này, Phao-lô nhấn mạnh một phước lành đặc biệt: “lời hứa về Thánh Linh.” Có một lý do thực tiễn cho điều này. Phước lành được hứa về Thánh Linh là chìa khóa cho tất cả các phước lành khác. Một khi chúng ta đặt đức tin vào sự chết chuộc tội của Đấng Christ thay cho chúng ta, chúng ta “vừa là người thừa kế của Đức Chúa Trời vừa là

người cùng thừa kế với Đấng Christ” một cách hợp pháp (Rô-ma 8:17). Chúng ta trở thành thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời, có quyền hưởng tất cả những gì đã được hứa cho tổ phụ vĩ đại của chúng ta là Áp-ra-ham (Ga-la-ti 3:7-9, 29). Nhưng Đấng Quản trị di sản của chúng ta do Đức Chúa Trời chỉ định là Đức Thánh Linh. Chỉ một mình Ngài có thể dẫn chúng ta vào sự hưởng thụ đầy đủ và có kinh nghiệm về tất cả những gì đã trở thành hợp pháp của chúng ta qua đức tin nơi sự chết của Đấng Christ. Nếu không có sự giúp đỡ của Ngài, chúng ta sẽ chẳng hơn gì những “kẻ mồ côi,” không thể lĩnh hội tất cả những gì Cha chúng ta đã cung cấp cho chúng ta (xem Giăng 14:16-18).

Vậy, khi thừa nhận sự phụ thuộc của chúng ta vào Đức Thánh Linh, chúng ta được đòi quyền thừa hưởng của mình. “Phước lành của Áp-ra-ham” mà Đấng Christ đã ban cho chúng ta là gì? Một câu trả lời rõ ràng và toàn diện được tìm thấy trong Sáng Thế 24:1: “Đức Giê-hô-va đã ban phước cho ông trong mọi việc.” Phước lành của Áp-ra-ham bao gồm mọi việc—dù là tạm thời hay đời đời, thuộc linh hay thuộc thể. Nhờ sự chết của Đấng Christ thay cho chúng ta, mọi lĩnh vực trong đời sống chúng ta có thể được đưa ra khỏi bóng tối u ám của sự rủa sả để vào ánh nắng trọn vẹn của phước lành Đức Chúa Trời.

Lời Rủa Sả Nghèo Đói

Bây giờ chúng ta hãy tập trung vào một khía cạnh đặc biệt của lời rủa sả mà Chúa Giê-xu đã chịu thay cho chúng ta—lời rủa sả nghèo đói. Trong thư trước, chúng ta đã thấy lời rủa sả này được trình bày dưới hình thức tuyệt đối nhất trong Phục Truyền 28:48. Nó được tóm tắt trong bốn phần: đói, khát, trần truồng và thiếu thốn mọi thứ. Và đó chính xác là những gì Chúa Giê-xu đã trải nghiệm trên thập tự giá.

Nhiều năm trước, khi tôi đang giảng về chủ đề Sự Cung Ứng Tài Chính của Đức Chúa Trời, tôi đã nhận được một sự mặc khải từ Đức Thánh Linh vượt quá mọi điều trong dàn ý bài giảng mà tôi có trước mặt.

Lần lượt, Đức Thánh Linh đã điếm qua từng khía cạnh một của lời rủa sả nghèo đói cho tôi và cho tôi thấy rằng Chúa Giê-xu đã gánh toàn bộ lời rủa sả trong mọi khía cạnh của nó. Ngài đã đói—Ngài đã không ăn trong gần hai mươi tư giờ. Ngài đã khát—một trong những lời cuối cùng của Ngài là: “Ta khát”. Ngài đã trần truồng—các binh lính đã lột và chia nhau quần áo của Ngài. Ngài thiếu thốn mọi thứ—Ngài không có áo choàng cũng không có mộ để chôn. Ngài không có gì cả. Tại sao? Bởi vì trong mục đích thiêng liêng của Đức Chúa Trời, Ngài đã gánh trọn lời rủa sả nghèo đói thay cho chúng ta.

Chúa Giê-xu đã gánh lấy lời rủa sả nghèo đói để chúng ta có thể nhận được sự ban phước của Áp-ra-ham “trong mọi việc”—để chúng ta có thể nhận được cơ nghiệp trọn vẹn của mình, do Đức Thánh Linh quản trị.

Không Thiếu Thốn

Sự mặc khải này được củng cố bởi nhiều đoạn Kinh Thánh khác, cả trong Cựu Ước lẫn Tân Ước. Đặc biệt, chúng ta hãy xem xét hai câu từ sách 2 Cô-rinh-tô. Hai câu này cùng nhau trình bày sự giải thoát trọn vẹn khỏi lời rủa sả nghèo đói mà Đấng Christ đã đạt được cho chúng ta.

Vì anh em biết ân điển của Chúa chúng ta là Đức Chúa Giê-xu Christ, Ngài vốn giàu nhưng đã trở nên nghèo vì anh em, để bởi sự nghèo khó của Ngài, anh em trở nên giàu có. (2 Cô-rinh-tô 8:9)

Khi nào Chúa Giê-xu trở nên nghèo? Một số người cho rằng Ngài nghèo suốt thời gian thi hành chức vụ trên đất, nhưng tôi không đồng ý với quan điểm này. Chúng ta cần ghi nhớ sự phân biệt giữa sự giàu có và sự dư dật. Chúa Giê-xu không phải là “giàu”, theo nghĩa có tài khoản ngân hàng lớn hoặc tài sản vật chất lớn. Nhưng Ngài chắc chắn có sự dư dật. Bất kỳ người nào có thể cung cấp thức ăn cho một đám đông năm nghìn đàn ông (tổng số đám đông khoảng mười hai nghìn tính cả phụ nữ và trẻ em) không phải là người nghèo! Thực tế, Chúa Giê-xu có nhiều hơn rất nhiều sau khi cho mười hai nghìn người này ăn so với khi Ngài bắt đầu (xem Ma-thi-ơ 14:15–21). Đó quả là một bức tranh đẹp về sự dư dật!

Chúa Giê-xu không giàu có, nhưng Ngài có sự dư dật. Ngài không bao giờ nghi ngờ rằng sự tốt lành của Cha Ngài sẽ cung ứng mọi thứ Ngài cần. Và Cha chưa bao giờ thất bại với Ngài. Đó không phải là sự nghèo khó. Sự nghèo khó là khi bị đói, khát, trần truồng và thiếu thốn mọi thứ!

Khi nào Chúa Giê-xu trở nên nghèo? Ngài bắt đầu trở nên nghèo từ khoảnh khắc Ngài được đồng nhất với tội lỗi của chúng ta. Từ khoảnh khắc đó trở đi, Ngài dần dần sâu vào sự nghèo khó cho đến khi trên thập tự giá, Ngài đại diện cho sự nghèo khó tuyệt đối.

Hãy cùng đối diện với sự thật rằng tại điểm này, sự nghèo khó của Ngài không chỉ là “thuộc linh”. Ngài đã nghèo về thuộc thể và vật chất. Do đó, theo mọi quy luật logic, sự giàu có của chúng ta cũng sẽ không chỉ là “thuộc linh”. Chúa Giê-xu đã nghèo về thuộc thể, vật chất một cách tuyệt đối để chúng ta có thể trở nên giàu có theo nghĩa

được đáp ứng mọi nhu cầu thuộc thể và vật chất—và còn dư dật cho người khác.

Ân Điển Dư Dật

Đức Chúa Trời không keo kiệt. Ngài không chỉ ban vừa đủ; Ngài ban đủ và còn hơn nữa. Đó là sự dư dật.

“Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển sung mãn để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành.” (2 Cô-rinh-tô 9:8)

Trong câu Kinh Thánh đó có hai từ “dư dật” và năm từ “tất cả”. Tôi không biết ngôn từ nào có thể rõ ràng hơn thế nữa.

Đoạn Kinh Thánh này là một mô tả về ân điển của Đức Chúa Trời. Thật thú vị, trong cả chương 8 và 9 của sách 2 Cô-rinh-tô, những chương nói về tiền bạc, từ then chốt là ân điển, xuất hiện bảy lần trong chương 8 và hai lần trong chương 9. Rõ ràng, chính là ân điển vận hành trong lĩnh vực tiền bạc.

Chiếm Lãnh Sự Dồi Dào Về Vật Chất

Ít Cơ Đốc nhân nhận ra rằng điều này áp dụng trong lĩnh vực cung ứng tài chính và vật chất cũng như trong bất kỳ lĩnh vực nào khác của cuộc sống chúng ta. Nhưng như chúng ta đã chỉ ra, có những điều kiện. Cụ thể là Kinh Thánh cảnh báo chúng ta chống lại sự vô trách nhiệm (Châm Ngôn 10:4); chống lại sự lười biếng (Châm Ngôn 24:30–34); và chống lại sự không trung thực (Ê-phê-sô 4:28). Miễn là chúng ta còn phạm phải bất kỳ tội lỗi nào trong số này, chúng ta không có quyền mong đợi ân điển của Đức Chúa Trời hoạt động trong lĩnh vực tài chính của đời sống chúng ta. Là những Cơ Đốc nhân, chúng ta có nghĩa vụ phải trung thực, chăm chỉ và có trách nhiệm.

Nhưng tất cả công sức và trách nhiệm của chúng ta tự nó không thể kiếm được cách cung ứng mà chúng ta đang nói đến ở đây. Sự cung ứng ấy không thể kiếm được. Nó chỉ có thể được nhận lãnh bởi ân điển qua đức tin. Ân điển của Đức Chúa Trời, khi chúng ta nhận lấy bởi đức tin như vậy, nâng chúng ta lên một mức cao hơn mà chúng ta không bao giờ có thể kiếm được hoặc xứng đáng. Điều này đúng trong mọi lĩnh vực của đời sống chúng ta—tài chính và vật chất, cũng như thuộc linh.

Tuy nhiên, việc nhận biết lẽ thật này dẫn chúng ta đến một sự phân biệt logic quan trọng—một điều thường bị bỏ qua. Đó là sự phân biệt giữa việc kiếm được ân điển của Đức Chúa Trời, điều không thể nào làm được, và việc đáp ứng các điều kiện của Đức Chúa Trời, điều bắt buộc phải thực

hiện. Một mặt, chúng ta không thể kiếm được sự dư dật của Đức Chúa Trời, vốn chỉ đến qua ân điển. Mặt khác, chúng ta phải đáp ứng các điều kiện mà Đức Chúa Trời đã đặt ra để nhận sự dư dật của Ngài qua đức tin. Nếu không, nếu chúng ta không đáp ứng các điều kiện ấy, đức tin của chúng ta không có nền tảng Kinh Thánh. Thực ra, đó không phải là đức tin, mà chỉ là sự kiêu ngạo.

Điều Kiện Đầu Tiên Cho Sự Dư Dật Của Đức Chúa Trời

Vậy thì, những điều kiện để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời là gì? Tôi xin đề xuất rằng có năm điều kiện chính được trình bày trong Kinh Thánh. Chúng ta sẽ xem xét điều kiện đầu tiên trong bức thư này và giải quyết các điều kiện còn lại trong phần tiếp theo.

Động cơ và thái độ của chúng ta phải đúng.

Chúng ta nên xem xét động cơ của mình một cách rất cẩn thận, vì sự giàu có là nguồn cám dỗ lớn cho những động cơ sai trái. Một số động cơ sai trái đó là gì?

- Sai lầm khi chúng ta coi của cải là Chúa của mình. Trong 1 Ti-mô-thê 6:10, Phao-lô nói: “Vì lòng yêu tiền bạc là gốc rễ của mọi điều ác.” Có những bản dịch hơi phóng đại. Thực tế tiếng Hy Lạp nói là: “Lòng yêu tiền bạc là gốc rễ của mọi điều ác.” Vậy, từ lòng yêu tiền bạc xấu xa đó—tức là sự tham lam—mọi hình thức tội lỗi khác có thể nảy sinh trong đời sống chúng ta.
- Sai khi tìm kiếm sự giàu có bằng những hình thức phi đạo đức. Châm-ngôn 28:8 nói rằng: “Kẻ nào tăng gia tài sản mình bởi sự cho vay nặng lãi và sự cưỡng đoạt, thì sẽ góp nó lại cho kẻ thương xót kẻ nghèo.”
- Một người có thể kiếm được nhiều tiền cho mình bằng những cách thức gian trá. Nhưng cuối cùng nó sẽ bị lấy đi khỏi anh ta và trao cho một người thương xót kẻ nghèo. Có những luật lệ chi phối việc sử dụng tiền bạc cũng chắc chắn như những luật lệ chi phối việc trồng trọt các mùa màng mà chúng ta trồng dưới đất.
- Tin cậy nơi của cải là sai. Châm Ngôn 11:28 chép: “Kẻ nào tin cậy nơi của cải mình sẽ ngã xuống.” Trong suốt cuộc đời mình, tôi đã chứng kiến kết quả chính xác đó xảy ra với nhiều người đã tin cậy nơi của cải. Tương tự, Giê-rê-mi 9:23-24 cũng bảo chúng ta đừng tin cậy nơi của cải: Chớ để người khôn ngoan khoe mình về sự khôn ngoan của mình, chớ để người mạnh mẽ khoe mình về sức mạnh của mình, cũng đừng để người giàu có khoe mình về của cải mình; nhưng ai khoe mình, hãy khoe về điều này, là người ấy hiểu biết và biết Ta,

Ta là ĐỨC CHÚA, Đấng thi hành nhân từ, công bình và công chính trên đất. Vậy, chúng ta phải cẩn thận, đừng khoe khoang hay vinh dự về sự khôn ngoan, sức mạnh hay của cải. Tất cả những điều đó có thể là tốt, nhưng không có điều nào trong đó mà chúng ta nên vinh dự.

- Sử dụng của cải một cách ích kỷ là sai. Châm Ngôn 11:24 nói rằng: “Có kẻ phân tán ra mà càng ngày càng giàu thêm; lại có kẻ keo kiệt quá mức đáng lẽ phải cho, nhưng chỉ dẫn đến sự nghèo nàn.”

Có những người hào phóng luôn luôn cho đi và luôn luôn trở nên giàu có hơn. Ngược lại, có những người keo kiệt không bao giờ cho đi và vẫn trở nên nghèo hơn. Luôn sai khi sử dụng của cải một cách ích kỷ. Trong Lu-ca 12, Chúa Giê-xu kể dụ ngôn về người giàu có xây những kho lớn hơn và chất đầy sản vật vào đó. Nhưng Chúa phán với ông: “Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn ngươi sẽ bị đòi lại” (câu 20). Sau đó Chúa Giê-xu thêm lời nhận xét này: “Ai thu trữ của cải cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.” (câu 21). Hướng đầu tiên mà chúng ta cần giàu có là hướng về Đức Chúa Trời.

Thái Độ Đối Với Người Nghèo Khó

Chúng ta vừa xem xét bốn thái độ sai lầm liên quan đến tiền bạc. Bây giờ chúng ta muốn xem xét một thái độ khác mà chúng ta phải chú ý cẩn trọng. Kinh Thánh liên tục cảnh báo chúng ta chống lại việc khinh thường hoặc bóc lột người nghèo. Có nhiều câu Kinh Thánh về chủ đề này, nhưng hãy xem Sách Châm Ngôn:

“Ai thương xót người nghèo là cho Đức Giê-hô-va vay mượn, Ngài sẽ đáp lại việc lành ấy cho người.” (Châm Ngôn 19:17) “Ai ban cho người nghèo sẽ không thiếu thốn, còn ai nhắm mắt làm ngơ sẽ bị nhiều lời nguyện rủa.” (Châm Ngôn 28:27) “Người công chính biết quyền lợi của người nghèo khổ, còn kẻ ác không hiểu điều tri thức ấy.” (Châm Ngôn 29:7)

Các Kinh Thánh này—và nhiều Kinh Thánh khác tương tự—đặt một trách nhiệm to lớn lên chúng ta, không phải là thờ ơ, nhưng phải quan tâm đến nhu cầu của người nghèo. Một dấu hiệu của sự công chính là chúng ta “xét đoán duyên cớ của người nghèo.” Ngược lại, một dấu hiệu của sự gian ác là chúng ta “không hiểu điều tri thức ấy.” Chúng ta chỉ đơn giản ngoảnh mặt đi khỏi hoàn cảnh khốn khổ của người nghèo. Hơn nữa, có một phần thưởng liên quan đến việc

chăm sóc người nghèo. Khi chúng ta cho người nghèo, Sa-lô-môn nói với chúng ta, chúng ta đang cho Chúa vay. Tôi có thể làm chứng từ kinh nghiệm rằng khi Chúa trả lại khoản vay của chúng ta, Ngài không quên lãi suất!

Thi Thiên 112 vẽ nên bức tranh về “người kính sợ Đức Giê-hô-va” và những phước lành người ấy hưởng. Thật đáng giá để chúng ta nghiên cứu bức tranh này một cách chi tiết. Tuy nhiên, lúc này, tôi chỉ xin nêu ra một số khía cạnh liên quan đến chủ đề hiện tại của chúng ta: “Của cải và giàu có đều ở trong nhà người ấy, và sự công chính của người ấy còn đến đời đời. Phước cho người nào có lòng rộng rãi, sẵn sàng cho mượn...Người công chính sẽ chẳng hề bị rúng động, kỷ niệm người ấy còn đến đời đời. Người ấy rải tiền của, bố thí cho người nghèo khổ, sự công chính của người ấy còn đến đời đời.” (các câu 3, 5-6, 9, VIE2010). Trong 2 Cô-rinh-tô 9:9, Phao-lô áp dụng câu Kinh Thánh cuối cùng này một cách cụ thể cho chúng ta là những tín hữu. Trong bức tranh về người kính sợ Đức Chúa Trời này, chúng ta thấy ba yếu tố được đan kết với nhau: sự công chính không thể lay chuyển, sự giàu có, và lòng rộng rãi đối với người nghèo.

Nhớ Đến Người Nghèo Khó

Tân Ước cũng nhấn mạnh sự quan tâm đến người nghèo như một phần thiết yếu của sự công chính Cơ Đốc. Trong

Ga-la-ti 2:1-10, Phao-lô mô tả cuộc đối đầu mà ông và các cộng sự đã có với Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng liên quan đến cách thức mà Phúc Âm sẽ được trình bày cho dân Ngoại. Cuối cùng, sự căng thẳng đã được giải quyết khi mỗi nhóm thừa nhận sự kêu gọi đặc biệt của nhóm kia. Nhưng có một điểm mà cả hai nhóm đều nhất trí—đó là “nhớ đến người nghèo khó” (câu 10). Vậy, chúng ta thấy rằng việc nhớ đến người nghèo khó là một phần thiết yếu của sứ điệp Phúc Âm, bất kể nhóm chủng tộc mà nó được trình bày.

Khi chúng ta kết thúc việc khảo sát điều kiện đầu tiên để nhận được sự dư dật của Đức Chúa Trời, việc ôn lại những nguyên tắc chúng ta đã rút ra sẽ rất có ích. Chúng ta phải cảnh giác trước những động cơ sai lầm sau đây: biến sự giàu có thành thần tượng của mình, tìm kiếm sự giàu có bằng những cách phi đạo đức, tin cậy vào sự giàu có, hoặc sử dụng sự giàu có một cách ích kỷ. Về thái độ đối với người nghèo, chúng ta đã thấy rằng khinh thường hoặc áp bức người nghèo, hoặc dừng đứng trước nhu cầu của họ là sai trái. Ngược lại, Kinh Thánh yêu cầu chúng ta bày tỏ lòng thương xót đối với người nghèo một cách tích cực và thực tiễn.

Trong lá thư tiếp theo của chúng tôi, tôi sẽ tiếp tục trình bày bốn điều kiện còn lại cho sự dư dật của Đức Chúa Trời.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L075-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 24 Sept 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

"Từ trái tim phát sinh
những vấn đề của cuộc
sống. Khi luật pháp của
Chúa ở trong trái tim bạn,
bạn sẽ sống theo cách
của Chúa."

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources